

SLOM SLOMŠEK

Igor Banfi

Matjaž Duh

Rado Jerič

Mira Ličen Krmpotič

Drago Medved

Matej Metlikovič

Janko Orač

Gregor Pratneker

LIKOVNA KOLONIJA

SLOM, SLOMŠEK

Ponikva, 1. in 2. september 2012

Galerija Zgornji trg, Šentjur
27.9. – 26.11.2012

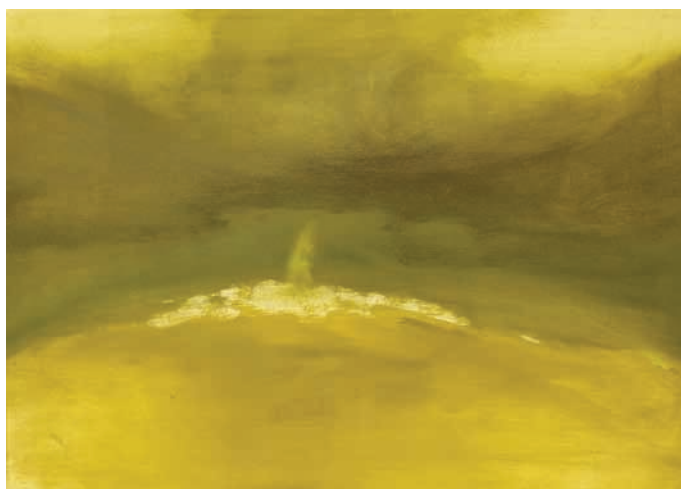
Igor Banfi,

r. 1973 v Murski Soboti.

Študiral je na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani, kjer je prejel tudi Zoisovo štipendijo za nadarjene študente. Leta 1997 je diplomiral na Oddelku za slikarstvo pri prof. Andreju Jemcu, 3 leta kasneje pa je opravil še podiplomski študij iz slikarstva pri prof. Lojzetu Logarju. Je član Zveze društev slovenskih likovnih umetnikov in Društva likovnih umetnikov Prlekije in Prekmurja. Živi in ustvarja v Ljubljani in v Murski Soboti.

Igor Banfi je tako tematsko kot motivsko posvetil večino svojega minulega slikarskega opusa rodnemu Prekmurju, posredujoč skozi depresivno monotonijo likovni celoti psihološko ekspresivno učinkovanje, kar je morda tudi ena od temeljnih skupnih značilnosti sodobnih tendenc »prekmurskega kroga«, vendar pa v okviru prevladujoče krajinske motivike pogosto uporablja tudi tematska izhodišča svetopisemskega izvora, pri čemer se v najnovejšem ustvarjalnem obdobju skuša osvoboditi »teritorialne pripadnosti«. Nosilci likovnega in vsebinskega sporočila na včasih bolj včasih manj bogato strukturirani slikovni površini so aluzivni znaki ali simboli, ki jih Banfi konkretno umesti v prostor, bodisi interior bodisi eksterier, z vedno šibkejšimi aluzijami na panonsko okolje. Banfijev sakralni oziroma duhovni simbolizem lahko spremljamo že od zgodnjega poakademijskega obdobja skozi različne cikle vse do do najnovejšega s konca desetletja, kjer v bogato nijansiran rjav lokalni kolorit, s stopnjevanim toniranjem do skrajno temačnih nočnih prizorov (Črno staro sonce, Bitka za sonce), kjer za razliko od minule faze Vrat nastopajo močno pomanjšani likovni objekti, predvsem osamljena ogolela drevesa in silhueto stilizirani ljudje učinkujoč popolnoma izgubljeno (Tavajoči, Očividec), navezujoč ponovno na svetopisemske citate (Glas vpijočega v puščavi, Hoja po globeli smrtné sence). Meditativne podobe uvajajo v Banfijev opus precedenčni pojav vode (jezero, reka), simbolizirajoč človeško dušo, saj učinkuje kot zrcalo, v katerem odseva samotni popotnik odet v puščavniško opravo. Opustošeno pokrajino v prevladujoče zemeljskem koloritu neredko prežarja sončna svetloba, napovedujoč morda lepšo prihodnost človeštva tudi na zemlji.

Za Grabnom 15, 1351 Brezovica pri Ljubljani,
041-599-515, banfi.slikar@gmail.com

↑ Ob jezeru, olje, 80 x 100 cm

↓ Mali kraj, olje, 50 x 70 cm

Matjaž Duh,

r. 1957 v Mariboru.

Po študiju likovne vzgoje in likovne pedagogike na Pedagoški fakulteti Univerze v Mariboru magistrira na Pedagoškem fakultetu Sveučilišta na Reki in doktorira na PF Univerze v Ljubljani, kjer pridobi naziv doktorja likovno-pedagoških znanosti.

Zaposlen je na PF Univerze v Mariboru kot izredni profesor za specialno didaktiko, področje likovna umetnost.

Ob znanstveno raziskovalnem in pedagoškem delu je aktiven tudi na likovno ustvarjalnem področju klasičnih in računalniških grafik ter slikarstva. Je član Zveze društev slovenskih likovnih umetnikov in Društva likovnih umetnikov Maribor. Za svoja likovna dela je dobil več nagrad in priznanj.

Matjaž Duh se zmeraj pogosteje udeležuje likovnih kolonij in srečanj, kjer lahko ustvarja neposredno v naravi, četudi nikoli po naravi, raziskujoč možnosti različnih kombinacij geometrijskega in organskega oblikotvorja, saj predstavljata pokrajina in veduta najboljši poligon za tovrstno izrazno in koloristično eksperimentiranje, posegajoč hkrati v svoje zgodnejše grafične cikle. Njegovo novejšo ustvarjalno fazo zaznamujejo svojevrstno reinterpretirane vedute in krajine bodisi iz domovine bodisi iz tujih krajev in mest, ki jih je študijsko obiskoval, kot so Bosna (Sarajevo, Zenica), Finska, Vojvodina (Subotica), Turčija (Istambul) idr., v prepoznavni kombinaciji linijske upodobitve racionalnega geometrijskega omrežja v ospredju z veduto v ozadju in oblačnim nebom v zgornjem planu, simbolizirajoč tako pozitivne kot negativne posledice človekove intervencije v naravi ter hkratne učinke dihotomnega, zavestnega in spontanega delovanja umetnika pri ustvarjanju umetnine. Dela združujejo geometrijske in organske oblike tako v realni kot virtualni, "računalniški" krajini oziroma veduti, simbolizirajoč nasprotje med človeškim in "programskim" videnjem stvarnosti. Po drugi strani pa se rad posveča popolnoma domišljajskim krajinam, kjer zmeraj bolj prihaja v ospredje zgornji, nebesni prostorski plan z malodane grozeče gmotastimi, bogato reliefno strukturiranimi oblaki, posredujoč videz lebdečih gora ali zoomorfnih likov, ki v stilizirani obliki nekoliko spominjajo na demonske sove v prizoru Zaspali razum ustvarja pošasti iz Goyevega grafičnega cikla Los Capricios. Gričevnata ali ravninska pokrajina v prvem, spodnjem planu tako formalno součinkuje z oblaki, kot bi šlo za zrcaljenje v simboličnem smislu "sicut in coelo et in terra" (kakor na zemlji tako v nebesih, ali kot ironično parafraziranje: kakor v stvarnosti, tako v računalniškem programu).

Sadjarska ulica 15 b, 2000 Maribor,
031-369-349, matjaz.duh@uni-mb.si

↑ Ožbolt 2, akril, 50 x 70 cm

↓ Ožbolt 1, akril, 80 x 100 cm

Rado Jerič,

r. 1948 v Mariboru.

Leta 1984 je diplomiral na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani, Oddelek za slikarstvo, pri prof. Kiarju Mešku. Je član Zveze društev slovenskih likovnih umetnikov in Društva likovnih umetnikov Maribor. Dolga leta je živel in ustvarjal kot samostojni ustvarjalec na področju kulture v Mariboru, leta 2007 pa sta se s soprogo preselila na umetniško domačijo Soraj v Pernici, kjer prirejata mednarodne likovne tabore in kolonije.

Vukovje 33, 2231 Pernica,
041-729-296, sonjajeric@gmail.com

Rado Jerič se skozi vse faze svojega obsežnega likovnega opusa najraje posveča predvsem krajinam in vedutam, pogosto cvetličnim tihožitjem, čedalje pogosteje pa se loteva tudi človeške figure, bodisi v obliki ženskih aktov bodisi portretov (večkrat tudi A. M. Slomška). Umetnikove mestoma stilizirane, mestoma asociativno abstraktne upodobitve specifičnih krajinskih izsekov Štajerske, Gorenjske, Dolenjske, Primorske in Dalmacije, vedut Maribora in drugih naselij ter cvetličnih tihožitij, pa so s stalno prisotnostjo v najrazličnejših javnih prostorih in razstaviščih postale nepogrešljiva sestavina kulturnega vsakdanjika, ne le štajerske prestolnice, marveč tudi celotne domovine.

Jerič praviloma ustvarja v tehnikah akrila na platnu, akvarela in risbe na papirju in redkeje v poljubnih grafičnih tehnikah. Novejšo ustvarjalno fazo označujejo dela v tehniki akrila na platnu s prepoznavno, postimpresionistično navdihnjeno stilizacije z ekspresivno učinkujočimi, vehementno izvedenimi točkastimi ali lisastimi potezi in risarskimi (predvsem črno konturnimi) intervencijami, posredujoč vtis neenakomernega, neskončnega barvnega tkanja, pri čemer tvorijo prostorsko poglobljajočo se mrežasto kompozicijo. Slikovna površina tako sestoji iz konkavno in konveksno napetih silnic, ki jih ustvari s pomočjo vodoravnih, navpičnih ali diagonalnih potez, od roba do roba nosilca. Kot izrazitemu koloristu je Jeriču ključnega pomena barvna kompozicija, ki jo harmonično uravnava po načelu ravnesja barvnih mas, pri čemer je razpon barvne palete izjemno širok, ohranjajoč v osnovi naravno barvitost pokrajine, vrta, travnika ali gozda, prilagojeno letnemu času, a hkrati razpoložensko doživljeno. V okviru barvne perspektive morda najočitneje zaznamo voluminozno učinkovanje kromatsko modularanih barvnih gmot, ki ga Jerič še dodatno okrepi s slikovitim izmenjavanjem toplo-hladnih barvnih kontrastov. Neposredno na perspektivna sredstva navezuje tudi kompozicija, ki učinkuje na prvi pogled poznobaročno

svobodno, kot poljubni izrez iz narave, v resnici pa je skrbno premišljena v smislu kompozicijske tehtnice. Takšni "kadrirani" izseki cvetličnih kompozicij učinkujejo izjemno spontano in sveže, posredujoč skrivnostno, malodane mistično atmosfero. Rado Jerič svojim liričnim rastlinskim upodobitvam simbolično posreduje vtis nadnaravne življenjske moči s pridihom večnosti, pri čemer je iz celotnega opusa razvidna tako ljubezen do narave kot do ustvarjanja v naravi, o čemer pričajo tudi njegove vse pogostejše udeležbe na likovnih kolonijah. Popolno odsotnost človeške figure v slikarjevih krajinah si lahko razlagamo tudi simbolično, kot izraz samozadostnosti narave, ki za svoj obstoj ne potrebuje izkoriščevalskega, uničevalnega "gospodarja", saj lahko bolje shaja brez njega.

↑ Slomšek, akril, 50 x 70 cm

↓ Tih deževen dan, akril, 80 x 100 cm

Mira Ličen Krmpotič,

r. leta 1950 v Pulju.

Diplomirala je leta 1973 na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani pri prof. Maksimu Sedeju. Dve leti kasneje je zaključila specialko (magisterij) za restavratorstvo na isti ustanovi. Ob različnih slikarskih tehnikah se ukvarja še z grafiko, mozaikom, vitražem, fuzijo stekla in keramiko. Poleg številnih nagrad za svoje likovno ustvarjanje je prejela tudi Steletovo nagrado za restavratorstvo. Živi in ustvarja v Piranu.

Neugasljiv, malodane strasten ustvarjalni in raziskovalni zagon spodbuja akademsko slikarko in restavratorko Miro Ličen Krmpotič k odkrivanju in obvladovanju zmeraj novih likovnih zvrsti in tehnologij, vključujoč, poleg različnih slikarskih tehnik, tudi grafiko, vitraile, mozaik in keramiko, skozi celotno ustvarjalno obdobje pa se umetnica poklicno posveča še restavratorstvu. Vendar se zdi, kot bi vse svoje dosedanje likovno ustvarjalne izkušnje in tehnološko znanje združila v tehniki fuzije stekla, pri čemer nadgrajuje svoj abstraktno asociativen, geometrizirajoč in gestualno vehementen likovni izraz v smeri abstraktnega ekspresionizma, informela in strukturalizma, ohranjajoč prepoznavno stilizirano figuralno oblikotvorje ter žareč mediteranski kolorit. Pri likovnih delih v steklu umetnica opušča značilno krajinsko in vedutno motiviko, kakor tudi večje figuralne kompozicije s sakralno (krščansko) tematiko, marveč se osredotoča na enega, morda dva svetniška ali angelska lika ter neredko tudi razpelo. Človeške like nasploh upodablja kot nitaste, nematerialne, duhovne pojave, obdane z močnim barvnim in gestualnim nabojem. Človek je namreč šibak, četudi je morda svetnik. Celotna energija prihaja vanj od vseprisotnega Boga, presvetljujočega skozi vse objekte s prosojno, likovno abstraktno "protoplazmo", pri čemer je očitna neposredna analogija med svetlobo, ki oživlja barvo in oblike ter Duhom, ki oživlja telesa. Sicer pa omogoča likovno in vsebinsko večplastna zasnova umetniških del Mire Ličen Krmpotič najrazličnejše asociacije in interpretacije, dasiravno vse vodijo v transcendentalnost.

↑ Božji kot v Slomškovem domu, akril, 50 x 70 cm

↓ Slomšek pridiga ovčkam, akril, 80 x 100 cm

Drago Medved,

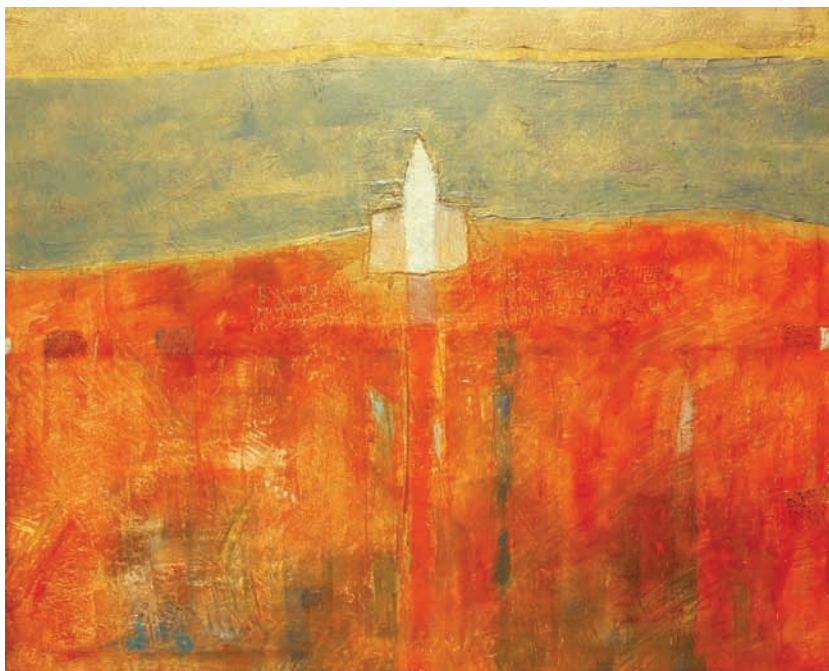
r. 1947 v Ponikvi pri Grobelnem.

Po zaključeni Šoli tiska in papirja v Ljubljani se je zaposlil kot ročni stavec v Celjskem tisku in se pričel ukvarjati z grafiko in slikanjem. Leta 1969 je soustanovil celjsko literarno revijo *Obrazi*. Od leta 1971 se je poklicno ukvarjal z novinarstvom, ki ga doštudira ob delu. Od leta 1991, ko prične delovati v svobodnem poklicu, se izraziteje ukvarja s publicistiko. Ob posebnem zanimanju za kulturno dediščino je napisal več kot dvajset knjig s področja domoznanstva, etnogastronomije ter monografije o likovnih umetnikih. Zadnjih deset let spet intenzivno slika predvsem v akrilni tehniki.

Nova Cerkev 82, 3203 Nova Cerkev,
041-437-125, drago.medved@t-1.si

Najnovejšo slikarsko fazo Draga Medveda lahko sicer smatramo za nadaljevanje obsežne faze *Archeo mystica*, kot likovni hommage arheologiji in zgodovinopisju v obliki simbolno interpretiranih arheoloških najdišč, s poudarkom na grobiščih, ki so jih že od nekdaj častili kot sakralna mesta prehoda iz tostranstva v onostranstvo, vendar pa je umetnik v dokajšnji meri spremenil ne le tematiko, marveč deloma tudi likovni izraz. Tematski poudarek namreč ni več na grobiščih in iskanju sledov izginulih civilizacij pod zemljo, marveč se odpira predvsem življenju na površju, izvirajočem iz zemlje (*terra*) oziroma prsti (*humus*), hkrati pa avtor stopnjuje ploskovitost izraza, pri čemer asketsko reducira število likovnih objektov, skorajda brez detajlov, ter kolorit. Svoje nekdanje simbole je praktično v celoti nadomestil z napisi v skrivnostni pisavi, torej s kriptografskimi letrizmi, katerih pomen je razumljiv le njemu. S pastozno maso zasnuje osnovne reliefne oblike htonično razbrazdanih ploskev, ki jih nato poslika v prevladujočih, modulacijsko kontrastno učinkujočih modrih in rdečih odtenkih ter jih dopolnjuje z nanosi zlate barve, neredko celo z zlatimi lističi, kot bi šlo za pozlato ikon. Sakralna simbolika zlata ponovno aludira na duhovno, božansko dimenzijo življenja, nadomeščajoč podoben transcendenten, večdimenzionalen pomen nekdanje bolj ali manj izrazite prostorske ukrivljenosti (dinamični loki), saj je umetnik dogajanje najnovejše faze arheološkega cikla umestil v popolnoma raven evklidski prostor z razsrediščeno adicijsko, mestoma mrežasto kompozicijo. Prevladujoči likovni objekti so torej pravokotniki, vsebujoč proporce zlatega reza, saj gre dejansko za podaljšane kvadrate v smislu starodavnih magičnih simbolov, ki med drugim lahko predstavljajo zemljo in tostranskost, za razliko od kroga, simbola neba in neskončnosti, podobno kot spirale ali vite, nekoč vseprisotne na slikovnih površinah Draga Medveda, že od paleolitskih časov eden najpomembnejših simbolov plodnosti, pogosto v povezavi z luno, z aluzijo na večno ciklično obnavljanje življenja in potovanje duše v nesmrtnost. Tokrat prevzema na slikarjevih upodobitvah simboliko plodnosti

in recikliranja življenja kar zemlja sama, tellus mater, v obliki neskončnih polj ali njiv, kot je razvidno iz naslovov del, a hkrati zasledimo tudi precedenčna, melanholično razpoloženska poimenovanja. Drago Medved je kot umetnik in avtor širokega spektra ustvarjalnosti (slikar, pesnik, publicist...), a hkrati tudi, kot sam pravi, sociolog vinske kulture, pri čemer na številnih likovnih kolonijah, ki se jih čedalje pogosteje udeležuje, zmeraj znova naleti na kakšno posebnost, kot je bila grčasta, počrnela trta v starem nasadu traminca na Račkem vrhu v Kapeli pri Radencih. Slednjo je upodobil v obliki vijugaste rogovile (razpelo!) s črnim pastoznim nanosom, kar je v slikarjevem opusu prava redkost, simbolizirajoč neustavljivost življenja, ki kljub starosti in izmučenosti še zmeraj daje plodove.

Matej Metlikovič,

r. leta 1956 v Kranju.

Po maturi na kranjski gimnaziji je začel študij slikarstva na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani in diplomiral leta 1978 pri profesorjih Štefanu Planincu (slikarstvo) in Milanu Butini (likovna teorija). Na isti Akademiji leta 1981 je zaključil še podiplomski študij na slikarski specialki pri profesorjih Kiaru Mešku in Janezu Berniku. Poleg slikanja na platno, les in papir, risbe s tušem in knjižne ilustracije načrtuje vitraže ter oblikuje vezena liturgična oblačila in antependije. Je član Zveze društev slovenskih likovnih umetnikov, živi in ustvarja v Ljubljani kot samostojni ustvarjalec na področju kulture.

Že na daleč prepoznavni osebni slog Mateja Metlikoviča zaznamujejo kontrasti med linearnostjo in slikovitostjo, med črnimi grafizmi in žarečimi barvnimi ploskvami, med neasociativno geometrijsko abstrakcijo in formalno stilizacijo v smislu nepregledne abecede asociativnih znakov ali simbolov, s katerimi tvori bodisi krščanske bodisi druge, bolj ali manj prepoznavne ikonografske motive, vezane na obče, pozitivno religiozno izkustvo. Metlikovičeva likovna tematika sega torej v transcendenco, kar je razvidno tako iz specifične simbolike kakor tudi iz lazurno presevajočih barvnih nanosov in nekromatičnih, lahkotnih, črtnih potez, s katerimi ustvarja značilno prostorsko iluzijo poglobljanja v neskončnost. Angelske podobe, ptice, golobi miru in Svetega Duha, matere z otroki in Sveta Družina, ozvezdja, luna in sonce, vseprisotno Božje oko, spirale neskončnosti, trikotniki popolnosti in sv. Trojice, kvadrati in krogi kot ideje Absolutnega idr. tvorijo neskončno likovno pripoved umetnikove meditativne osebnosti. Hkrati lahko v Metlikovičevih dinamičnih kompozicijah, na podlagi objektnega in barvnega ritmiziranja, odkrijemo elemente zvočnosti, v neposredni zvezi s tem pa je posvetil veliko del svojemu najljubšemu skladatelju Olivierju Messiaenu. Ena od značilnosti Mateja Metlikoviča je eksperimentiranje z nosilci, saj poleg platna in papirja uporablja tudi tkanine, ustvarja na steklu ali v steklu, oblikuje pa tudi liturgijska oblačila.

Slovenska 12, 1000 Ljubljana,
051-366-653, matej.metlikovic@gmail.com

Spiritus loci II, akril, 80 x 100 cm

Janko Orač,

r. leta 1958 v Celju.

Sprva se je šolal na Grafični šoli v Ljubljani, leta 1997 pa je diplomiral na visoki strokovni Šoli za risanje in slikanje v Ljubljani pri prof. Dušanu Kirbišu. Podiplomski študij grafike je opravljal na Akademiji za likovno umetnost v Zagrebu. Za svoja dela je prejel številna priznanja. Ima status samostojnega ustvarjalca na področju kulture in je član Zveze društev slovenskih likovnih umetnikov ter društva likovnih umetnikov Dolenjske. Je avtor in vodja slikarskih kolonij Novomeški likovni dnevi in Zibika-Tinsko. Živi in ustvarja v Novem mestu in Zibiki.

Zdi se, kot bi asociativne abstrakcije Janka Orača odražale intimno izkustvo slovenske ruralne pokrajine, iz katere tudi sam izhaja. Svojo eksistenčno navezanost na rodno Zibiko, ob poti do Rogaške Slatine, in višje ležeče Tinsko, od koder sega pogled celo do koroških gora, nadgrajuje z drugim domom na Dolenjskem, točneje v Novem Mestu, bivajoč torej izključno v gričevnatih vinorodnih področjih, ki vedno znova, a zmeraj drugače, odsevajo v njegovih upodobitvah. V nasprotju s substančno naravo, ki variira v bogatih barvnih nanosih, pogosto prežarčenih s transcendentalno učinkujočo svetlobo, so bolj ali manj prepoznavni detajli, tudi redki človeški ali morda celo angelski liki, upodobljeni kot grafizmi, v smislu begotnih organizmov brez substance, katerih obstoj in početje na zemlji je minljivo kot letni časi. Kljub neprestani menjavi dnevnih in letnih časov, kljub vsem atmosferskim in geološkim spremembam, ki morda posredujejo prevladujoč vtis ekspresivne dekonstrukcije, pa ostaja narava simbol večnega obnavljanja, neprestanega rojevanja, bodisi kot natura naturata bodisi kot natura naturans, pri čemer je smrt le prehod v drugačno, popolnejšo obliko življenja. Četudi Oračeva tematika le redko sega neposredno v religiozne sfere, kot na primer Križev pot za kripto kolegialnega kapitlja v Novem Mestu, pa njegove pokrajine posredujejo malodane sakralno atmosfero poveličanega življenja, tako materialnega kot duhovnega.

↑ Prebujenje na Slomu, akril, 50 x 70 cm

↓ En hribček bom kupil, akril, 80 x 100 cm

Gregor Pratneker,

r. 1973 v Mariboru.

Diplomiral je na Pedagoški Fakulteti Univerze v Mariboru, Oddelek za likovno pedagogiko, leta 2012 pa zaključil še magisterij na Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje v Ljubljani. Ukvarja se izključno s slikarstvom v tehniki olja na platnu. Je član Zveze društev slovenskih likovnih umetnikov in Društva likovnih umetnikov Maribor, živi in ustvarja v Mariboru.

Slikarski opus Gregorja Pratnekerja v klasični tehniki olja na platnu zaznamuje neprestano raziskovanje komplementarnega součinkovanja kromatičnih kontrastov v okviru fauvistično navdihnjene klasične motivike kot so vedute, krajine in tihožitja, vključno s portreti in skupinskimi figuralnimi kompozicijami. Blaga oblikovna deformacija in žareč, toplo-hladno moduliran, bolj ali manj domišljjsko navdihnjen kolorit, posredujeta likovni celoti izrazito ekspresivno, mestoma psihološko poglobljeno učinkovanje, navezujoč sicer na prizore iz stvarnega sveta, ki pa ga umetnik reinterpreterira v smislu optimistične, nekoliko zasanjane vizije življenja. V Sloveniji si je umetnik pridobil status samosvojega vedutista rojstnega mesta Maribora, čigar urbane konstrukcije izžarevajo prijetno toplino intimnega zavetja doma, pri čemer pogosto zbuja asociacije na žive organizme. Podobno učinkujejo tudi vedute slovenskih cerkva in domače gozdne pokrajine ali parki v vseh letnih časih. Novejše obdobje Pratnekerjeve ustvarjalnosti zaznamuje pogosta udeležba na likovnih kolonijah, kjer lahko slika krajinske motive tudi en-plain-air, torej neposredno po naravi, kot na primer v Palermu na Siciliji, kjer je prejel tudi nagrado za specifično slikarsko tehniko s prepoznavno pastozno modelacijo linijskih, komplementarnih barvnih nanosov. Njegovo najnovejšo krajinsko fazo, kjer prevladuje gozdna motivika, označuje sinteza in hkrati nadgradnja dosedanjih izraznih sprememb, od zgodnejšega, neoimpresionistično navdihnjenega sloga do kasnejšega ploskovitejšega, rahlo oblikovno deformiranega izraza z reminiscencami na postimpresionistični fauvizem v smislu zgodnje varijante ekspresionizma. Zadnja faza tako uvaja vehementnejšo potezno modelacijo znotraj oblikotvornih ploskev z bolj ali manj izrazitimi obrisi, ob akcijski uporabi polivanja barve in posipanja granulatov, kar z drugačnimi sredstvi znova posreduje učinek migotanja slikovne površine ter hkrati pogloblja globinsko prostorsko iluzijo gosto prepletajočih se dreves, vejevja in podrasti, zakrivajoč osamljene koče in sproščene sprehajalce, ki skupaj s prekipevajočo naravo tvorijo misterij neskončnih variacij življenja.

↑ Sadovnjaki na Slomu, olje, 80 x 100 cm

↓ Na Slomu, olje, 50 x 70 cm

1

2

3

4

- 1 Prva in zadnja postaja - Galerija Zgornji trg
- 2 Sprejem v cerkvi sv. Martina
- 3 Obiskala sta nas Blaž in Nežica
- 4 Zbrano poslušanje
- 5 Še več o Slomšku
- 6 Odmor
- 7 Razstava pred razstavo
- 8 V trgatev velevala, spet pojdemo brat

5

6

8

7

Prijat'le bom vabil!

»Vse je pripravljeno«, sem vzneseno poročala strokovnemu vodji likovne kolonije Mariu Berdiču in dodala, da me kar malo skrbi, če ni to slab znak, saj, kadar gre pred dogodkom vse po sreči, se bo zagotovo kaj zalomilo. Pa me je Mario potolažil, češ: »Ja seveda, vreme bo šlo narobe!«. In res. Po neskončnih sončnih dneh, po dolgi avgustovski vročini smo se v prvi septembrski dan zbudili v hladno, deževno jutro in naši gostje so me nagajivo spraševali, če bomo delali akvarele. Nič ni bilo s postavljanjem slikarskih stojal pod obronke slikovitega Ožbolta, na leseno klopco pod lipo ali pod brajdo ob Slomškovi domačiji. Pa se udeleženci slikarske kolonije niso dali zmesti, zavzeli so vse kotičke Slomškovega doma, gostitelj župnik Alojz Kačičnik pa jim je nosil velike kartone in PVC podloge, da so zaščitili svoje slikarsko območje. Matej in Janko sta si izbrala največjo dvorano v zgornjem nadstropju, Mira in Rado sta lahko ob delu klepetala iz sobe v sobo (pravzaprav iz hiše v štiblc), Gregor in Igor sta imela strateško pozicijo v kleti, blizu kuhinjskega šanka, do koder jima je neovirani prehod zapiral Matjaž s svojo slikarsko kramo. Drago pa si je že ob prihodu rezerviral vežo in mizo pod Slomškovim kiparskim portretom. Z Mariem sva se sprehajala med platni, on z očmi poznavalca, jaz pa iz radovednosti, kaj neki bo nastalo. Pa so na tih deževen dan nastajale sončne, prijazne, tudi nenavadne podobe, da bi jih bil sam Slomšek vesel! In bog ve, če ni prav blaženi imel kaj pri tem, da je potem v nedeljo tako toplo in svetlo posijalo nad ponkovške hribčke in ožarilo vinske hrame tam okoli.

Hvala vam, spoštovani slikarji, da ste prišli in v domačijo na Slomu prinesli umetniško dimenzijo duhovnega sprejemanja našega velikega rojaka. Hvala, dragi Mario Berdič, za nepogrešljivo pomoč in sodelovanje, hvala gospod župnik za vaše prijazno gostoljubje, zaradi katerega nam je bilo vsem skupaj na Ponikvi preprosto-lepo.

Anita Koleča

SLOMŠKOVO
LETO 150 let
V OBČINI ŠENTJUR

Izdajatelj: JAVNI SKLAD REPUBLIKE
SLOVENIJE ZA KULTURNE DEJAVNOSTI

Območna izpostava Šentjur

Za izdajatelja: Anita Koleša

Šprensma beseda o slikarjih: Mario Berdič

Fotografije likovnih del: Robert Gajšek

Ostale fotografije: Zlatko Zevnik in lokalni časopis Šentjurčan

Oblikovanje: Peter Arlič

Tisk: Papirna galanterija Ferlež

Šentjur, september 2012

Jskd

JAVNI SKLAD REPUBLIKE SLOVENIJE
ZA KULTURNE DEJAVNOSTI
Območna izpostava Šentjur

Galerija Zgornji trg, Ul. skladateljev Ipravcev 17, 3230 Šentjur,
je odprta vsak delavnik od 9.00 do 16.00, ob sobotah, nedeljah in praznikih
pa po vnaprejšnjem dogovoru.

Info: TIC, tel. št.: 03 749 25 23 in JSKD OI Šentjur, Center kulture Gustav,
Ul. Dušana Kvedra 16, 3230 Šentjur, tel. št.: 03 491 40 70,
e-pošta: oi.senj@jskd.si

Program razstav in dogodkov v Galeriji Zgornji trg finančno podpira
Občina Šentjur, ki je tudi pokroviteljica Slomškovega leta 2012.